

Haec nimirum sunt, quae Deum, ac Coelites maximam afficiunt laetitiam, quaeque Ecclesiam calamitatibus hisce temporibus ob contumaces filios, et falsos fratres, non parum laborantem egregie consolantur. Hortamur Vos pluribus ad Ecclesiae jura, cum se occasio dederit fortiter propugnanda, atque ad morum probitatem non in Vobis modo effingendam, sed etiam in alios inducendam, nisi praeclarae vestrae actiones, hortationis nostrae partes penitus praecipuissent.

APÉNDICE NÚM. 7.

Bulla Apostolici Ministerii.

INNOCENTIUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolici Ministerii, quod nobis, licet immerentibus, imposuit Superni dispositio Consilii, ratio praecipue exigit, ut Ecclesiasticae Disciplinae in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandae, aut ubi opus fuerit, restaurandae, juxta sacrorum Canonum instituta, et sanctissimas Ecclesiae leges, et ordinationes omni studio advigilemus; post enim primi Parentis lapsum semper ad inferiora nos deprimit humanae mortalitatis infirmitas, et carnis fragilitate observantiae vigor paulatim relaxatur; unde et de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, et in ipso Agro Domini spinas, ac tribulos identidem germinare quotidianam experientiam edocemur: quod si noxia inde evellantur et utilia plantentur, dubitandum non est, quin uberius, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exurgat, omnisque Populus in via Domini, praeclucante Clero, feliciter progrediatur. Cum itaque Dilectus Filius Noster Ludovicus S. R. E. Cardinalis Belluga, et Moncada nuncupatus, Ecclesiae Carthaginensis ex concessione, et dispensatione Apostolica Praesul, in ipsis Pontificatus Nostri primordiis, Nobis exposuisset nonnulla Ecclesiasticae disciplinae rationibus, ac saluberrimis Sacri Oecumenici Concilii Tridentini Decretis haudquaquam consentanea sensim in diversis Inclitae Nationis Hispanicae locis obrepisse, iisque ut opportunum remedium adhiberetur à Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nedum ipse Ludovicus Cardinalis et Praesul, sed et alii Ven. Fratres Archiepiscopi, et Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent; eorumque enixis precibus sua etiam studia, ac vota charissimus in Christo Filius Noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus pro ejus singulari pietate, et eximio Christianae Religionis zelo datis hac de re ad Nos pluribus litteris, conjunxisset: Nos congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostri ejusdem S. R. E. Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus à Nobis deputationum rem omnem sedulo examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium eadem, qua par erat, maturitate praestitum, illiusque sententia ad Nos per ejusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, et opportunum duximus ea, quae infra sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae utilitatem, veteris disciplinae instauracionem,

et spiritualement Regnorum Hispaniarum aedificationem, hac nostra perpetuo valitura Constitutione statuere, decernere, et declarare.

1.º Primum igitur, cum à Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante Spiritu, sapientissimè animadversum fuerit quantum Christianae Reipublicae intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, et in quorum vitam caeteri Fideles jugiter oculos conjicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; proptereaque providè ab iisdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticae Militiae per primam Tonsuram adscribendos non nisi illos esse, qui probabilem praebeant conjecturam, se non saecularis judicii declinandi consilio, sed sincero animo praestandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitae genus elegerint: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus regnorum Hispaniarum hujusmodi Archiepiscopis, et Episcopis, non alii ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quam quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit litterarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Majores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiae servitio, vel ministerio deputari.

2.º Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quam in aliis, promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, ut nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiae, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si qui modo reperiantur, vel Clericali Tonsura jam initiati, vel ad Ordines sive minores, sive majores jam promoti, qui nulli certae Ecclesiae, vel loco pio adscripti fuerint: Episcopi adscriptionem hujusmodi, vel à se ipsis, vel à Praedecessoribus suis omissam, statim suppleant, non minus quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Praesbyteratus, constitutos, quam quoad eos qui vel sola prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut praefertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesiis suis utiles, vel necessarios esse judicaverint. Caeterum antedictae adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permittimus quoad eos, qui à Diocesi, in qua Tonsuram, vel ordines susceperunt, causa ediscendi litterarum scientias in aliqua publica Universitate, vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa à suo Episcopo approbata, vel approbanda, absentes reperiantur.

3.º Cum autem Clerici, qui in Episcopalibus Seminariis educantur, ut commodius ad litterarum, sacrarumque rerum studium operam conferre, aliisque à Concilio Tridentino praescriptis addiscendis magis assidue incumbere possint, teneantur juxta ejusdem Concilii Decretum diebus tantum festis Cathedrali, ac aliis sui loci Ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Diocesisibus, necnon ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, sive Processionibus interesse vo-

lumus, et mandamus; sublata quacumque majoris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem seminarium reperiatur, in ejus fundatione aliter cautum esset ob adjectam gravioris servitii legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, ut desuper opportunè provideri valeat.

4.º Praeterea, cum maximè deceat eos, qui propius ad Sacratissima Mystera accessuri sunt, ultra caetera requisita, congruenti etiam pollere scientiâ, qua praediti viam salutis indicare aliis Christifidelibus possint: Episcopi non nisi eos ex Clero tam Saeculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeò ut satis non sit illos, qui promoveri ad Ordines praedictos optant, linguam latinam intelligere, Cathéchismo instructos esse atque aptè respondere quaesitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui verò ad Presbyteratum erunt assumendi, idonei priùs per accuratum similiter examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, ad Populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem ut rectè praestari possit eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut, quantum fieri potest, eos tantùm ad Sacerdotium assumant, qui saltèm Theologiae moralis competentèr periti sint.

5.º Quòd si Domicilium in una Dioecesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad ejusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cujus Dioecesi Beneficium hujusmodi situm est: Episcopus Domicilii debeat eos, si in suam Dioecesim reversuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare concessionem Litterarum Testimonialium super eorum natalibus, aetate, moribus, et vita juxta Constitutionem fel. rec. Innocentii Papae XII, Praedecessoris Nostri, quae incipit *Speculatores* obtinendarum; addito quoque comperitae idoneitatis testimonio in iisdem litteris: haecque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque juxta praemissam formam non impetratis, minimè possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subjecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, Ordinans quidem à collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quandiu proprio Ordinario videbitur expedire, eò ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis pro modo culpa, Nostro, et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subiaceat. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii Praedecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficii in aliena Dioecesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Dioecesis suscipere, quam si Beneficium praedictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitae sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi praefiniendam esse, non juxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco praedicti Beneficii (nisi tamen illud continuam, et praecisam residentiam requirat) sed juxta Taxam, vel, ea deficiente, juxta morem in alio loco Domicilii vigentem.

6.º Porrò ad sartam, tectamque servandam Ecclesiasticam disciplinam non minus momenti habet, quod Clericali militiae nomen dare non permittatur iis, qui haud satis idonei sint, quàm quòd eidem militiae jam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quae Sanctitati suscepti Instituti respondeat, multoque magis, quòd abstineant iis, quae à Sacris Canonibus jure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, et venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quòd, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilii Tridentini Decretis, habitum Clericalem, ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certae Ecclesiae, aut Loco Pio, cui ex mandata Episcopi adscripti fuerint, inservant, sive in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Universitate de licentia sui Ordinarii non versentur; Episcopi nulla etiam praemissa monitione, eos Privilegio Fori privatos declarent, eorumque adscriptionem servitio certae Ecclesiae antea factam deleri jubeant. Sique ii meliorem vitae rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat, iidem Episcopi, servatâ formâ à Sacris Canonibus traditâ, ad privationem aliorum Clericalium Privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi verò reperiantur Clerici Cappellanus, vel Beneficia, ejuſcumque etiam tenuis redditus, obtinentes, quorum improba vita aliis offensionem praebens destruat potiùs, quàm aedificet, vel concubinari, aut foeneratores, vel ebrietati, ludisque alearum dediti, vel fautores rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica immunitate in fraudem tributorum, et vectigalium à Laicis non exemptis solvendorum temerè abutentes, vel quae demùm similia, aut majora crimina patrant, numero magis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, praemissis tamen necessariis monitionibus, servatisque aliis de jure servandis, contra ipsos ad poenas à romanis Pontificibus, Praedecessoribus Nostris, et à Sacris Conciliis impositas, et etiam ad privationem Beneficiorum, Cappellaniarum, et Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus praedicta privatio à Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores se ipsos neglectae subditorum emendationis condignas, Deo vindice, poenas persoluturos.

7.º Sed et cum Personae Ecclesiasticae nunquam satis, in obsequiis supremo Numini exhibendis, iisque praestandis, quae eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Dioecesibus vigentem, ut Clerici tam in minoribus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Missae Conventuali cum Cantu celebratae, necnon primis, et secundis Vesperis Officii diebus Dominicis, aliisque Festis assistant. Quinimò enixè hortamur, ut Episcopi aliarum Dioecesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper sa-

tagant, ut omnes Ecclesiastici praedicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis super casibus conscientiae forum concernentibus, et super ritibus, ac caeremoniis sacris intersint.

8.º Et quoniam in praedictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus Beneficia, et Cappellanas etiam de Jure Patronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo tenui, ut nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruae pro Clericis ad Sacros Ordines promovendis necessariae ascendat; malis haud quidem levibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, et mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum et Cappellanarum, quae nullum certum redditum habent, suppressionem statim deveniant. De aliis vero Beneficiis, et Cappellanis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruae partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonsuram ratione juris assequendi aliquod ex dictis Beneficiis, et Cappellanis. Utque Patronatum jura, quantum fieri possit, salva remaneant; liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quam Laicis ad dicta Beneficia, et Cappellanas nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint uti pia legata, cum onere adimplendi omnia onera a Fundatoribus injuncta.

9.º Non sine gravi animi nostri dolore etiam accepimus; quod, quamquam Tridentina Synodus decreverit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, et earum capacitate pascere salutaribus verbis docendo ea, quae Christifideles ad salutem scire oportet, ac explicando Divinae legis praecepta, Fideique Dogmata, puerosque ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, et brevi, facilique sermone vitia denuntiando, quae declinare, et virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores, haec, quae suarum partium adeo sunt, praetermittunt, culpam hujusmodi a se amoliri nitentes, vel praetextu immemorabilis, sed quidem pravae consuetudinis, vel quia haec ab ipsis praestari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium Sacras Conciones in aliis Ecclesiis, itemque imbuentium pueros Mysteriis Fidei, vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum praetextu tanta Christianae Reipublicae perniciis struatur, districtè praecipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, et Episcopis, ut omnino efficiant, quod omnes ii, qui Animarum curam gerunt, munia praedicta per seipsos, vel, si legitime impediti fuerint, per alios idoneos diligentè exequantur. Si verò aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur; iidem Archiepiscopi, et Episcopi per alios a se deputandos sumptibus Parochorum minus idoneorum opportunè suppleri curent: et in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, non nisi verè idoneis ad memorata Officia per se ipsos adimplenda, conferantur.

10. Praeterea, ne Constitutionis Sancti Pii V etiam Praedecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab ejus sententia alienam fieri con-

tingat; declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quae aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, et Locis Piis unitae sint: necnon portionem annuum fructuum, quae ibidem statuitur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quam centum, nec minori, quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis juliorum decem monetae Romanae pro quolibet scuto.

11. Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quae, ut praefertur, unitae non sint, oportuerit ex aliqua justa causa provideri per Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curae erit Episcopis pro data sibi à Tridentina Synodo potestate partem fructuum praedictis Coadjutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quae pro suo prudenti arbitrio, et conscientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum, et emolumentorum Ecclesiae Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inspectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, et quantitate impensarum, quas commissi Officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino praefixo, Coadjutores, sive Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint; poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictae portionis fructuum. Et nihilominus, ubi etiam praedicti Coadjutores, aut Vicarii temporarii à Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quod ad confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis praediti noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis praefigendum alios verè idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta congruae assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscumque Judicis inhibito executionem deputationis, et assignationis certae partis fructuum in casibus praemissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

12. Verum quia non satis Animarum Curae, et necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alii Sacerdotes Parochis adjungantur, sed majora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob Locorum distantiam, sive itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitatis etiam Rectoribus, vel intra easdem Parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadjutores Sacramenta ministrent, et Divinum Cultum exhibeant, vel novas Parochias, novasque Parochiales Ecclesias à veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos praeficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tamquam distincti, et independentes Parochi curam Animarum exeruerint; nulla ad praemissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.